

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 1107

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 28 decembrie 2018

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
327. — Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene	2–6	1.277. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Formare Profesională Inițială în Sistem Dual din România	11
1.266. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene	6	★	
336. — Lege privind aprobarea Programului pentru stimularea angajării tinerilor în sectoarele agricultură, acvacultură și industria alimentară	7–8	339. — Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2018 privind eficientizarea activității Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	11–12
1.275. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Programului pentru stimularea angajării tinerilor în sectoarele agricultură, acvacultură și industria alimentară	8	1.278. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2018 privind eficientizarea activității Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	12
★		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
337. — Lege privind statutul inspectorului de muncă	8–10	Decizia nr. 640 din 16 octombrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) lit. b) și art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	13–15
1.276. — Decret pentru promulgarea Legii privind statutul inspectorului de muncă	10	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
★		1.911. — Ordin al ministrului transporturilor privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.817/2005 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind revizia tehnică și întreținerea vagoanelor în exploatare nr. 250	16
338. — Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Formare Profesională Inițială în Sistem Dual din România	10–11		

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 2 noiembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Organele poliției de frontieră nu permit intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie numai în următoarele situații:

a) cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie nu prezintă documentele corespunzătoare prevăzute la art. 5 și nu face dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României;

b) conduita cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România constituie o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice;

c) cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie se află sub efectul uneia dintre măsurile de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României prevăzute la art. 29 lit. a)–c).

(2) Organele poliției de frontieră dispun măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României în temeiul alin. (1) lit. a) numai după ce i s-a acordat persoanei în cauză o perioadă de timp, pe care o consideră necesară, în care să obțină documentele corespunzătoare prevăzute la art. 5 sau să facă dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României. Organele poliției de frontieră asigură tot sprijinul necesar pentru clarificarea situației persoanei în cauză, inclusiv prin acordarea, fără plată, a vizei de intrare pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, dar care însoțesc sau se alătură unui cetățean al Uniunii Europene, după analizarea amănunțită a situației fiecărei persoane.

(3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie cărora nu li s-a permis intrarea pe teritoriul României în temeiul alin. (1) lit. b) pot intra pe teritoriul României atunci când motivele care au stat la baza măsurii inițiale au încetat, dar nu mai devreme de termenul stabilit de organele poliției de frontieră la data dispunerii măsurii, care poate fi între 12 și 72 de ore. Termenul se calculează începând cu ora următoare celei în care s-a dispus măsura nepermitterii intrării în România.

(4) Măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie de către organele poliției de frontieră în scris, imediat după ce a fost dispusă.

(5) Atunci când măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin. (1) lit. a) sau b), comunicarea prevăzută la alin. (4) cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru

persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației.

(6) Atunci când măsura nepermitterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin. (1) lit. c), comunicarea prevăzută la alin. (4) cuprinde mențiuni cu privire la denumirea și adresa autorității publice sau a instanței de judecată care a dispus măsura de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României sub efectul căreia se află cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie, la numărul și data documentului prin care a fost dispusă măsura, precum și la temeiul legal în baza căruia aceasta a fost dispusă.

(7) Împotriva măsurii nepermitterii intrării pe teritoriul României dispuse în temeiul alin. (1) lit. a) sau b) se poate face contestație, în termen de 10 zile de la data comunicării, la instanța de contencios administrativ în a cărei rază teritorială se află sediul unității din care face parte organul poliției de frontieră care a dispus măsura.

(8) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Prevederile art. 27 alin. (9) se aplică în mod corespunzător. Hotărârea instanței este definitivă.

(9) Introducerea contestației împotriva nepermitterii intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea măsurii.”

2. La articolul 12, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) Cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau a unei autorități publice centrale de specialitate au dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni, la solicitarea expresă a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări, fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la adresa ordinii publice, securității naționale sau sănătății publice.

(2²) Membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene pot beneficia de dreptul de rezidență pentru o perioadă de peste 3 luni dacă însoțesc sau se alătură ulterior unui cetățean al Uniunii Europene față de care se aplică prevederile alin. (2¹).”

3. La articolul 15, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) În baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 13 și 14, organele competente eliberează de îndată certificatele de înregistrare.”

4. La articolul 21, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Pot beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1) și (2), dacă nu reprezintă o amenințare reală și actuală la adresa ordinii publice, securității naționale sau sănătății publice:

a) cetățenii Uniunii Europene care sunt de origine română sau născuți în România;

b) cetățenii Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau unei autorități publice centrale de specialitate;

c) membrii de familie care însoțesc sau se alătură ulterior unui cetățean al Uniunii Europene care face parte din una dintre categoriile prevăzute la lit. a) și b).”

5. La articolul 21, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Cetățenilor Uniunii Europene a căror rezidență pe teritoriul României este necesară pentru realizarea unui obiectiv aflat în competența Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului sau a unei autorități publice centrale de specialitate li se acordă dreptul de rezidență permanentă în condițiile alin. (6) numai ca urmare a unei solicitări exprese a oricăreia dintre respectivele autorități sau instituții, adresată Inspectoratului General pentru Imigrări.”

6. La articolul 21, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Poate beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1) și (2):

a) minorul ai cărui părinți sunt titulari ai unui drept de rezidență permanentă, la cererea ambilor părinți;

b) minorul încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă unuia dintre părinți, la cererea părintelui căruia i-a fost încredințat, dacă acesta este titular al unui drept de rezidență permanentă;

c) minorul față de care unul dintre părinți exercită singur autoritatea părintească în temeiul unei hotărâri judecătorești rămase definitivă și irevocabilă ori în temeiul unei hotărâri judecătorești rămase definitivă pentru procesele începute cu data de 15 februarie 2013, la cererea părintelui care exercită singur autoritatea părintească, dacă acesta este titular al unui drept de rezidență permanentă;

d) minorul al cărui reprezentant legal este titular al unui drept de rezidență permanentă, la cererea reprezentantului legal;

e) minorul față de care părinții exercită împreună autoritatea părintească, dar numai unul dintre ei este titular al unui drept de rezidență permanentă, la solicitarea părintelui titular al dreptului de rezidență permanentă însoțită de consimțământul celuilalt părinte, dat în fața reprezentantului Inspectoratului General pentru Imigrări, cu ocazia depunerii cererii sau, după caz, în formă autentică.”

7. La articolul 27, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României este de o lună de la data comunicării deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație, cu excepția acelor cazuri în care autoritatea competentă emitentă a deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație constată că acesta trebuie să părăsească teritoriul României de îndată ori într-un termen mai scurt, în scopul evitării unui risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale.”

8. La articolul 28, după alineatul (2) se introduc patru noi alineate, alineatele (3)—(6), cu următorul cuprins:

„(3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie care se află sub efectul unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație, identificați pe teritoriul României după executarea voluntară sau în condițiile alin. (1) a acesteia, sunt escortați până la frontieră sau până în țara de origine de către personalul specializat al Inspectoratului General pentru Imigrări, concomitent cu sesizarea organelor de urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 262 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în raport cu cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie care se află sub efectul unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație dispuse împotriva lor în timp ce se aflau în afara teritoriului României și care sunt identificați pe teritoriul României după îndeplinirea procedurii de comunicare a respectivei decizii.

(5) Escortarea cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie potrivit alin. (1), (3) sau (4) se suspendă în perioada în care Inspectoratul General pentru Imigrări constată incidența următoarelor situații:

a) persoana în cauză poate fi escortată numai într-un stat față de care există temeri justificate că viața acesteia este pusă în pericol ori că va fi supusă la tortură, tratamente inumane sau degradante;

b) starea de sănătate a persoanei în cauză face imposibilă deplasarea acesteia în afara teritoriului României;

c) persoana în cauză se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 8 alin. (1).

(6) Inspectoratul General pentru Imigrări informează în scris persoana în cauză și autoritatea care a emis decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație cu privire la constatarea incidenței sau încetării situațiilor prevăzute la alin. (5).”

9. Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie se pot dispune următoarele măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României:

a) interzicerea intrării pe teritoriul României;

b) declararea ca indezirabil;

c) interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României;

d) îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică.”

10. După articolul 29 se introduce o nouă secțiune, secțiunea 11 „Interzicerea intrării pe teritoriul României”, cuprinzând articolele 29¹ și 29², cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA 11

Interzicerea intrării pe teritoriul României

Art. 29¹. — (1) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune interzicerea intrării pe teritoriul României pentru o perioadă de la 6 luni la 3 ani atunci când există indicii temeinice că un cetățean al Uniunii Europene sau un membru de familie reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(2) Interzicerea intrării pe teritoriul României se dispune pe baza datelor și informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române sau la solicitarea unei autorități sau instituții publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale.

(3) Interzicerea intrării pe teritoriul României nu se poate dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie care se află pe teritoriul României sau care sunt titulari ai unui certificat de înregistrare valabil, ai unei cărți de rezidență valabile sau ai unei cărți de rezidență permanentă valabile, după caz, eliberate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Dispoziția de interzicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducerea a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.

(5) Dispoziția de interzicere a intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin

poștă, cu confirmare de primire, la adresa la care locuiește persoana în cauză, dacă este cunoscută, sau la altă adresă indicată de aceasta. În lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.

(6) Împotriva măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație, în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București.

(7) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea instanței este definitivă.

(8) Introducerea contestației împotriva măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea acesteia.

Art. 29². — (1) După împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă interzicerea intrării pe teritoriul României în condițiile art. 29¹ alin. (1), persoana în cauză poate solicita ridicarea respectivei măsuri.

(2) Cererea de ridicare a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se adresează inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și este însoțită de probe care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a măsurii.

(3) Cererea de ridicare a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se soluționează în termen de maximum 30 de zile de la înregistrarea acesteia la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, pe baza probelor prezentate de persoana în cauză și a informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române, inclusiv a celor transmise de autoritățile sau instituțiile publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale care au solicitat luarea măsurii.

(4) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune ridicarea măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(5) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune menținerea măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză reprezintă în continuare o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(6) Dispoziția de ridicare sau de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României, după caz, se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa indicată de aceasta. În lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.

(7) Dispoziția de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept pe care se fundamentează, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată și termenul de introducere a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.

(8) Împotriva dispoziției de menținere a măsurii de interzicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație, în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Prevederile art. 29¹ alin. (7) și (8) se aplică în mod corespunzător.”

11. La articolul 30, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Curtea de Apel București se pronunță, prin hotărâre motivată, în termen de 10 zile de la sesizarea formulată în condițiile alin. (2). Hotărârea instanței este definitivă. Atunci când declararea cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de securitate națională, în conținutul hotărârii nu se menționează datele și informațiile care au stat la baza motivării acesteia.”

12. După articolul 31 se introduce un nou articol, articolul 31¹, cu următorul cuprins:

„Art. 31¹. — Inspectoratul General pentru Imigrări informează instituțiile cu competențe în domeniul ordinii publice și securității naționale prevăzute la art. 30 alin. (2) teza a doua despre executarea hotărârilor prin care s-a dispus declararea ca indezirabil, imediat după executarea acestora.”

13. La capitolul IV „Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor”, denumirea secțiunii a 3-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 3-a

Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României”

14. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — (1) Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României se dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României de către instanța de judecată, ca pedeapsă accesorie sau complementară, în condițiile prevăzute de Codul penal, cu respectarea prevederilor art. 27.

(2) Dreptul de rezidență al persoanei în cauză încetează de drept la data la care se pune în executare pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României.

(3) Pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României nu se mai pune în executare dacă a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost dispusă și se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală și actuală la adresa ordinii publice sau securității naționale, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă.

(4) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (3) este de competența instanței de executare. Prevederile art. 597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. În cadrul acestei proceduri, instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu.

(5) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate sesizează instanța competentă prevăzută la alin. (4) de îndată ce constată că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data la care a rămas definitivă hotărârea prin care a fost dispusă pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României;

b) pe rolul instanței competente nu există o sesizare cu privire la constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (3);

c) nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 3 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3);

d) este iminentă liberarea din penitenciar a persoanei în cauză.

(6) Condiția prevăzută la alin. (5) lit. d) se consideră îndeplinită în oricare dintre următoarele situații:

a) au rămas mai puțin de 60 de zile până la îndeplinirea condiției privind executarea efectivă a unei perioade de detențiune, prevăzută la art. 99 alin. (1) lit. a) din Codul penal, sau, după caz, până la îndeplinirea condiției privind fracțiunea de pedeapsă executată, potrivit dispozițiilor art. 100 din Codul penal;

b) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o cerere sau propunere de liberare condiționată a persoanei în cauză;

c) au rămas mai puțin de 3 luni până la data executării în întregime a pedepsei privative de libertate;

d) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o contestație la executare în temeiul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.

(7) Judecătorul delegat cu executarea sesizează instanța competentă prevăzută la alin. (4) de îndată ce constată că executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată potrivit alin. (8).

(8) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată, până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței competente cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3), dacă la data la care ar trebui să fie pusă în executare a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost dispusă pedeapsa și nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 6 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (3).

(9) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României încetează dacă, după împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă, calculată de la data punerii în executare, se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.

(10) Constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (9) este de competența instanței de executare, la solicitarea persoanei în cauză.

(11) Solicitarea prevăzută la alin. (10) este însoțită de orice mijloc de probă care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a pedepsei accesorii sau complementare. Prevederile art. 597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Instanța se pronunță în termen de maximum 6 luni de la data primirii solicitării persoanei în cauză."

15. După articolul 33 se introduce un nou articol, articolul 33¹, cu următorul cuprins:

„Art. 33¹. — (1) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art. 65 alin. (4) din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin. (3), calculat de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată;

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art. 28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin. (3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. (4) din Codul penal.

(2) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art. 68 din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin. (3), calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei închisorii, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate;

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art. 28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin. (3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 68 din Codul penal.

(3) În situațiile în care constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, instanța, prin hotărârea de condamnare a acestuia la pedeapsa complementară sau accesorie a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, stabilește un termen mai mic de 30 de zile pentru părăsirea voluntară a teritoriului României sau dispune părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. (4) sau art. 68 din Codul penal, după caz.

(4) Obligația de a părăsi teritoriul României în condițiile stabilite potrivit alin. (3) nu se mai execută dacă se constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie nu mai reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă.

(5) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției prevăzute la alin. (4) este de competența instanței de executare, care se pronunță din oficiu cu privire la aceasta, prin hotărârile în care stabilește că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 33 alin. (3). Instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției prevăzute la alin. (4), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu."

Art. II. — (1) Dispozițiile art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică și pedepselor accesorii și complementare de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României dispuse, împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, prin hotărâri rămase definitive înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi.

(2) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, dispusă, prin hotărâre rămasă definitivă înainte de

intrarea în vigoare a prezentei legi, împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art. 65 alin. (4) din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanța de executare potrivit alin. (4);

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2005, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, atunci când instanța de executare a dispus, potrivit alin. (4), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. (4) din Codul penal.

(3) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, dispusă, prin hotărâre rămasă definitivă înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României, se pune în executare, prin derogare de la prevederile art. 68 din Codul penal, în una dintre următoarele modalități:

a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data executării pedepsei, a grațierii totale ori

a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate;

b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanța de executare potrivit alin. (4);

c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2005, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, atunci când instanța de executare a dispus, potrivit alin. (4), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 68 din Codul penal.

(4) În situațiile în care constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, instanța de executare, prin hotărârea în care stabilește că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 33 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2005, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, stabilește un termen mai mic de 30 de zile pentru părăsirea voluntară a teritoriului României sau dispune părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. (4) sau art. 68 din Codul penal, după caz. Instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la riscul pe care îl reprezintă prezența cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie pe teritoriul României, la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 21 decembrie 2018.
Nr. 327.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 decembrie 2018.
Nr. 1.266.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind aprobarea Programului pentru stimularea angajării tinerilor în sectoarele agricultură, acvacultură și industria alimentară

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Se aprobă Programul pentru stimularea angajării tinerilor în sectoarele agricultură, acvacultură și industria alimentară, derulat pe perioada 2018—2020, denumit în continuare *Programul*.

(2) Scopul Programului îl constituie crearea de noi locuri de muncă, cu accent deosebit pe evitarea migrației, reprezentând un instrument activ în vederea atragerii tinerilor către muncă în agricultură, acvacultură și industria alimentară.

Art. 2. — (1) Programul vizează acordarea unui sprijin financiar angajatorilor fermieri din agricultură, acvacultură și industria alimentară în vederea angajării tinerilor beneficiari ai Programului pe perioadă nedeterminată sau determinată, dar nu mai puțin de 12 luni, cu normă întreagă.

(2) Sprijinul financiar prevăzut la alin. (1) se acordă angajatorului fermier pe o perioadă de 12 luni, în condițiile angajării a minimum doi tineri beneficiari ai Programului pe locuri de muncă existente sau nou-create.

Art. 3. — (1) În sensul prezentei legi, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *angajator fermier* — persoană fizică autorizată, întreprindere individuală sau întreprindere familială constituită potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 182/2016, cooperativă agricolă constituită potrivit prevederilor Legii cooperăției agricole nr. 566/2004, cu modificările și completările ulterioare, persoane juridice constituite în conformitate cu prevederile Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și alte forme de asociere care desfășoară activități în agricultură, acvacultură și/sau industrie alimentară;

b) *tânăr beneficiar al Programului* — persoană cu vârsta de până la 40 de ani inclusiv care își desfășoară activitatea în baza unui contract individual de muncă pe durată nedeterminată sau determinată, dar nu mai puțin de 12 luni, la unul dintre angajatorii fermieri prevăzuți la lit. a);

c) *loc de muncă nou-creat* — locul de muncă pe care angajatorul fermier încadrează un tânăr beneficiar al Programului cu care nu a avut raporturi de muncă în ultimele 12 luni calendaristice.

(2) Pot beneficia de prevederile prezentei legi angajatorii fermieri care îndeplinesc cumulativ, la data solicitării, următoarele criterii de eligibilitate:

a) sunt înregistrați conform legislației naționale în vigoare;

b) desfășoară activități în domeniul agriculturii, acvaculturii și/sau industriei alimentare, dovedite cu documentul de înființare;

c) nu se află în procedură de executare silită, reorganizare judiciară, faliment, închidere operațională, dizolvare, lichidare sau administrare specială, nu au activitatea suspendată ori alte situații similare reglementate de lege;

d) nu au datorii la bugetul general consolidat și la bugetele locale, atât pentru sediul social, cât și pentru toate punctele de lucru;

e) se obligă să încadreze cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată sau determinată, dar nu mai puțin de 12 luni, cu normă întreagă, în condițiile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cel puțin doi tineri beneficiari ai Programului;

f) se obligă să păstreze numărul locurilor de muncă existente la data accesării Programului și numărul locurilor de muncă create prin Program.

(3) Tinerii beneficiari ai Programului trebuie să aibă studii de specialitate în domeniul agricol, al acvaculturii și/sau industriei alimentare, conform codurilor COR, stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi, pentru categoriile prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b).

CAPITOLUL II

Modul și durata de aplicare a Programului

Art. 4. — (1) Angajatorul fermier care face dovada angajării a doi tineri beneficiari ai Programului beneficiază de următorul sprijin financiar lunar, pentru fiecare persoană astfel angajată:

a) 1.000 lei pentru persoanele cu studii superioare de specialitate în domeniul agricol, acvacultură și/sau industrie alimentară;

b) 750 lei pentru persoanele cu studii medii de specialitate, precum și cursuri de formare profesională de scurtă durată în domeniul agricol, al acvaculturii și/sau industriei alimentare;

c) 500 lei pentru persoanele fără studii.

(2) Pentru ca angajatorul fermier să beneficieze de sprijinul financiar prevăzut la alin. (1), tânărul beneficiar al Programului trebuie să nu mai fi beneficiat anterior de un alt sprijin la încheierea unui contract individual de muncă pentru prima angajare sau să nu fi avut încheiat un contract individual de muncă cu același angajator cu cel puțin 12 luni înaintea angajării prin prezentul program.

(3) Prin derogare de la prevederile Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, tânărul beneficiar al Programului care a fost angajat în condițiile prezentei legi beneficiază de scutiri de la plata impozitului pe venit aferent salariului brut stabilit potrivit contractului individual de muncă încheiat în cadrul Programului.

(4) Pentru a beneficia de prevederile prezentei legi, angajatorii fermieri au obligația de a încheia cu tinerii beneficiari ai Programului contracte individuale de muncă cu normă întreagă, pe perioadă nedeterminată sau determinată, dar nu mai puțin de 12 luni, potrivit prevederilor Legii nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Sumele necesare pentru acoperirea sprijinului prevăzut la art. 4 alin. (1) și (3) se suportă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv prin direcțiile agricole județene și/sau a municipiului București.

Art. 6. — În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale va elabora normele metodologice de aplicare a prevederilor prezentei legi, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

București, 21 decembrie 2018.
Nr. 336.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Programului pentru stimularea angajării tinerilor în sectoarele agricultură, acvacultură și industria alimentară

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Programului pentru stimularea angajării tinerilor în sectoarele agricultură, acvacultură și industria alimentară și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 21 decembrie 2018.
Nr. 1.275.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind statutul inspectorului de muncă

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Prezenta lege reglementează statutul funcționarilor publici numiți în funcția publică specifică de inspector de muncă, respectiv drepturile, îndatoririle specifice și incompatibilitățile aplicabile inspectorului de muncă.

Art. 2. — În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, inspectorul de muncă este investit cu exercițiul autorității de stat.

Art. 3. — Inspectorul de muncă exercită prerogativele funcției urmărind asigurarea respectării prevederilor legale în domeniul relațiilor de muncă, al securității și sănătății în muncă și al supravegherii pieței prin luarea măsurilor prevăzute de lege, în principal pentru combaterea muncii nedeclarate, prevenirea accidentelor de muncă și bolilor profesionale, restricționarea comercializării produselor neconforme, precum și pentru prevenirea și combaterea discriminării pe piața muncii.

Art. 4. — Salarizarea inspectorului de muncă se face potrivit Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — (1) Inspectorul de muncă din cadrul inspectoratelor teritoriale de muncă are dreptul de a efectua activități de control, de a întocmi procese-verbale, de a constata nerespectarea prevederilor legale și de a aplica sancțiunile corespunzătoare prevăzute de lege, astfel:

a) pe tot teritoriul țării, indiferent de locul de muncă în care își desfășoară activitatea în mod curent, în baza deciziei emise de inspectorul general de stat;

b) pe teritoriul județului în a cărui rază teritorială se află sediul inspectoratului teritorial de muncă în cadrul căruia își desfășoară activitatea în mod curent.

(2) Activitățile de control prevăzute la alin. (1) se realizează numai în baza legitimației de control, a insignei care atestă funcția îndeplinită în exercitarea atribuțiilor stabilite prin lege și a ordinului de deplasare semnat de conducătorul instituției sau de către persoana desemnată de către acesta, precum și după completarea registrului unic de control al entității controlate, în

condițiile prevăzute de Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control.

(3) În cazul controalelor pentru identificarea cazurilor de muncă nedeclarată, registrul unic de control se completează după terminarea controlului.

(4) Inspectorii de muncă desfășoară activități de control inopinat, tematic și de fond și activități de control organizate conform programului-cadru de acțiuni al Inspecției Muncii, respectiv programului propriu de acțiuni al inspectoratului teritorial de muncă, aprobate de către inspectorul general de stat.

Art. 6. — Inspectorul de muncă din cadrul aparatului propriu al Inspecției Muncii poate efectua activități de control pe întreg teritoriul țării, potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a), numai împreună cu inspectori de muncă din cadrul inspectoratului teritorial de muncă pe raza căruia se derulează activitatea de control.

Art. 7. — Inspectorul de muncă are următoarele drepturi specifice:

a) dreptul de a beneficia de concediu de odihnă anual, după cum urmează:

Vechimea în muncă	Durata concediului de odihnă
până la 10 ani	25 de zile lucrătoare
peste 10 ani	30 de zile lucrătoare

b) dreptul de a beneficia de decontarea cheltuielilor de transport pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu în cadrul și în afara localității în care își desfășoară activitatea, în condițiile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.860/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului, cu modificările și completările ulterioare;

c) dreptul de a beneficia de perfecționare profesională în domeniul specific de activitate și în domeniile care se interconectează cu specificul activității instituției, susținută prin programele organizate de Centrul de pregătire și perfecționare profesională al Inspecției Muncii sau de furnizorii publici și privați de formare profesională, autorizați în condițiile legii, și decontate de angajator;

d) dreptul de a participa la schimburi de experiență și bune practici în domeniul inspecției muncii cu instituții sau organisme similare din țările membre ale Uniunii Europene.

Art. 8. — Inspectorul de muncă are următoarele îndatoriri:

a) să utilizeze legitimația de serviciu și insigna numai în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

b) să se prezinte la programul normal de lucru, precum și la programul stabilit pentru desfășurarea unor acțiuni de control inopinat;

c) să respecte, în exercitarea atribuțiilor de control, prezumția de nevinovăție a persoanelor care fac obiectul controlului, să adopte un comportament civilizat, să manifeste imparțialitate și nepărtinire, să fie ferm și exigent;

d) să analizeze cu obiectivitate toate documentele și informațiile pe care angajatorii au obligația de a le pune la dispoziția inspectorului de muncă pentru realizarea controlului sau pentru efectuarea cercetării evenimentelor;

e) să consemneze în procesul-verbal întocmit în urma controlului planul de măsuri în sarcina angajatorului;

f) să dovedească disponibilitate în situațiile în care este necesară prezența sa la locul de muncă în afara programului normal de lucru, în situații temeinic justificate, pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, cu compensarea timpului lucrat, potrivit legii;

g) să analizeze efectele aplicării actelor normative din domeniul de activitate și să înainteze superiorului ierarhic propuneri de modificare sau completare a acestora, atunci când situația o impune;

h) să informeze de îndată compartimentul de resurse umane din cadrul Inspecției Muncii/inspectoratului teritorial de muncă despre dobândirea calității procesuale de învinuit sau inculpat, precum și despre măsurile procesuale penale dispuse ori hotărârile penale pronunțate împotriva sa;

i) să monitorizeze modul de îndeplinire a măsurilor dispuse în activitatea de control și, după caz, să aplice sancțiunile contravenționale pentru neîndeplinirea acestora, conform prevederilor legale;

j) să sesizeze instituția în cadrul căreia își desfășoară activitatea, în cazul în care, cu prilejul desfășurării unei activități de control, constată că se află într-o situație de incompatibilitate sau că există un conflict de interese.

Art. 9. — (1) Inspectorului de muncă i se interzice:

a) să efectueze controale la entitatea în cadrul căreia soțul/soția inspectorului de muncă sau altă persoană cu care acesta este rudă sau afin până la gradul II inclusiv are calitatea de asociat sau acționar, administrator, director, cenzor sau al cărei reprezentant legal este;

b) să efectueze controale la entitatea în cadrul căreia sau pentru care desfășoară activități o persoană care este soț/soție, rudă sau afin până la gradul II inclusiv cu inspectorul de muncă;

c) să folosească informațiile obținute în activitatea de control pentru a obține foloase necuvenite sau pentru a prejudicia imaginea instituției în care își desfășoară activitatea;

d) să abuzeze de calitatea oficială și să compromită, prin activitatea sa publică, prestigiul funcției sau al instituției din care face parte;

e) să redacteze, să tipărească sau să difuzeze materiale ori publicații cu caracter politic, imoral sau care instigă la indisciplina.

(2) Funcția publică specifică de inspector de muncă nu este incompatibilă cu desfășurarea de activități în domeniul formării profesionale, organizate conform legii, cu respectarea prevederilor art. 18 lit. a) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată, cu modificările ulterioare.

Art. 10. — Inspectorul de muncă beneficiază de stabilitate în funcție și independență față de orice schimbare guvernamentală și orice influență neprevăzută din afară, de natură să îi afecteze libertatea de exercițiu, decizie sau control în exercitarea atribuțiilor de serviciu, apreciere și decizie și care îl poate îngrădi sau împiedica în realizarea activității de control.

Art. 11. — (1) Pentru prejudiciile materiale, constatate prin hotărâre judecătorească definitivă, aduse inspectorului de muncă sau membrilor familiei acestuia, în timpul și/sau din cauza exercitării atribuțiilor de serviciu, se plătesc despăgubiri de către instituția la care acesta este angajat. Recuperarea valorii despăgubirilor plătite se face de către instituția plătitoare de la cei vinovați, potrivit legii.

(2) Condițiile de acordare și recuperare a despăgubirilor prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prevederilor prezentei legi.

Art. 12. — Inspectorul de muncă supus ingerințelor, influenței sau oricărei alte forme de presiune este obligat să aducă la cunoștință de îndată și în scris acest fapt șefului său direct și/sau să solicite șefilor ierarhici superiori înlăturarea constrângerilor care îi alterează libertatea de apreciere, de exercițiu, decizie sau control ori să propună înlocuirea lui din echipa de control.

Art. 13. — (1) Inspectorul de muncă beneficiază de sprijin financiar din partea instituției prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice, în cazurile în care actele și faptele

îndeplinite în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, în limitele și cu respectarea prevederilor legale, fac obiectul unor proceduri judiciare.

(2) Condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzut la alin. (1) sau de recuperare a acestuia în situația în care inspectorul de muncă este găsit vinovat de către instanța de judecată se stabilesc prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 14. — Inspectorul general de stat și inspectorii-șefi vor asigura, prin conferințe de presă, comunicate de presă și alte mijloace specifice, contracararea unor campanii de defăimare a Inspecției Muncii, respectiv a inspectoratului teritorial de muncă, dacă se constată că inspectorii de muncă au exercitat atribuțiile de serviciu în limitele de competență.

Art. 15. — Perioada în care își desfășoară activitatea persoana numită în funcția publică specifică de inspector de muncă se consideră vechime în specialitatea studiilor absolvite.

Art. 16. — (1) Se instituie ziua de 11 iulie — Ziua Inspecției Muncii.

(2) Cu ocazia Zilei Inspecției Muncii, inspectorii de muncă nu vor desfășura activități specifice de control, ci activități de informare.

Art. 17. — Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Legii nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată, cu modificările ulterioare, și ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu prevederile celorlalte acte normative care reglementează funcția publică, în măsura în care acestea nu conțin dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 21 decembrie 2018.
Nr. 337.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind statutul inspectorului de muncă

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al statului inspectorului de muncă și se dispune României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 21 decembrie 2018.
Nr. 1.276.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Formare Profesională Inițială în Sistem Dual din România

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59 din 28 iunie 2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Formare Profesională Inițială în Sistem Dual din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 9 iulie 2018, cu următoarele modificări:

— **La articolul 3, literele c) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„c) identificarea, anticiparea și analiza periodică a nevoilor de competențe și noi calificări cerute de piața forței de muncă;

d) reglementarea și asigurarea calității formării profesionale inițiale implicat în formarea profesională practică prin învățământul dual din în sistem dual a elevilor, precum și a personalului de specialitate cadrul unităților de învățământ și al operatorilor economici;”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 21 decembrie 2018.

Nr. 338.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Formare Profesională Inițială în Sistem Dual din România

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Formare Profesională Inițială în Sistem Dual din România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 21 decembrie 2018.

Nr. 1.277.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2018 privind eficientizarea activității Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42 din 24 mai 2018 privind eficientizarea activității Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 mai 2018, cu următoarele modificări:

1. La articolul 4 punctul 2, alineatul (1) al articolului 1721 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1721. — (1) Regiile autonome pot înființa unități sanitare private cu sau fără personalitate juridică, în scopul furnizării de servicii medicale.”

2. Anexa nr. 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului care se transmite din domeniul privat al statului și din administrarea Regiei Autonome
«Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat» în domeniul public al statului
și în administrarea Serviciului Român de Informații

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Codul de clasificare	Caracteristicile tehnice ale imobilului care se transmite	Valoarea de inventar	Valoarea de inventar a investițiilor și modernizărilor, inclusiv TVA	Caracteristicile tehnice ale investițiilor și modernizărilor
Str. Furnica nr. 50, orașul Sinaia, județul Prahova, lot 2	Statul român, din administrarea Regiei Autonome «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat», București, str. Molière nr. 6—8, sectorul 1 CUI 2351555	Statul român, în administrarea Serviciului Român de Informații CUI 4204291	8.19.01	Nr. cadastral 24670-C1-U2 Suprafață utilă totală de 172,10 mp Teren cotă indiviză de 221 mp Lot 2 compus din parter: camerele 1—4 cu suprafață utilă de 49,15 mp și mansardă: camerele 1—12 cu suprafață utilă de 122,95 mp	139.190,96 lei	184 mii lei	Investiția (lucrarea) de bază — total 150.861,40 lei Organizare de șantier — total 3.017,23 lei Total valoare (exclusiv TVA) 153.878,63 lei”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

PREȘEDINTELE SENATULUI

FLORIN IORDACHE**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU**București, 21 decembrie 2018.
Nr. 339.**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET**

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2018 privind eficientizarea activității Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2018 privind eficientizarea activității Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 21 decembrie 2018.
Nr. 1.278.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 640

din 16 octombrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) lit. b) și art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) lit. b) și „art. 11 alin. (1)” din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Ioan Covrig în Dosarul nr. 8.774/303/2016 al Judecătoria Târgu Mureș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 344D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și învederează că, la dosar, partea Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. — CESTRIN a transmis note scrise, prin care susține respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 459 din 16 iunie 2015 și Decizia nr. 465 din 14 noiembrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 18 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 8.774/303/2016, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) lit. b) și „art. 11 alin. (1)” din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ioan Covrig într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece sancțiunea amenzii se aplică în mod legal nu persoanei contraveniente, care a circulat efectiv la volanul autoturismului respectiv, ci persoanei care este înscrisă în certificatul de înmatriculare, deși aceasta nu are nicio legătură cu fapta de a circula fără rovinietă valabilă. Astfel,

existența sintagmei „înscrise în certificatul de înmatriculare” în conținutul definiției termenului „utilizator” conduce la concluzia eronată că nu încălcarea de către făptuitor a normei legale constituie contravenție, ci inacțiunea persoanei înscrise în certificatul de înmatriculare de a nu solicita obligarea noului proprietar la transcrierea dreptului de proprietate.

7. **Judecătoria Târgu Mureș** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere faptul că, tocmai în virtutea respectării dreptului la un proces echitabil, persoanele care nu mai dețin în proprietate vehiculele depistate în trafic ca circulând fără rovinietă valabilă, dar care totuși au fost sancționate contravențional în baza dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002, au posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești cu o plângere împotriva proceselor-verbale de constatare a contravenției astfel întocmite, precum și de a utiliza orice mijloc de probă și de a invoca orice argumente pentru dovedirea împrejurării că situația de fapt din procesul-verbal nu corespunde modului de desfășurare a evenimentelor, respectiv că nu mai dețin calitatea de proprietar al vehiculului din speță. Prin urmare, instanța apreciază că modalitatea de definire a sintagmei „utilizatori români” și modalitatea de aplicare a tarifului de utilizare a drumurilor naționale din România nu aduc atingere valorii supreme a dreptății și nici garanției procesuale la un proces echitabil. În astfel de situații, precum cea din prezenta cauză, contravenienții identificați ca fiind persoanele înregistrate în certificatul de înmatriculare al vehiculului menționat în cadrul actului sancționator pot beneficia de toate garanțiile procesuale pentru a demonstra că situația de fapt descrisă în actul sancționator nu corespunde cu realitatea.

8. Totodată, în ceea ce privește susținerea petentului cu privire la transferul de vinovăție de la persoana care a condus efectiv vehiculul depistat ca circulând fără a deține rovinietă valabilă către persoana înregistrată în certificatul de înmatriculare al vehiculului respectiv, instanța apreciază că un astfel de transfer nu operează și că nu se reține în mod automat vinovăția acesteia din urmă. Persoana care figurează înregistrată în certificatul de înmatriculare al vehiculului are posibilitatea de a proba faptul că a îndeplinit toate demersurile necesare în vederea radierii sale din evidențele corespunzătoare, iar în cazul acesteia nu se poate reține nicio culpă cu privire la obligațiile instituite de legiuitor în sarcina noului proprietar al vehiculului, fiind respectate astfel valoarea supremă a dreptății și dreptul său la un proces echitabil.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 217 din 9 mai 2013.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale și reține că obligația plății rovinietei revine proprietarului vehiculului sau altui deținător legal de autovehicule — persoană fizică sau juridică înscrisă în certificatul de înmatriculare, iar, pe cale de consecință, și responsabilitatea, respectiv sancțiunea aplicată în cazul nerespectării obligației, revine proprietarului, respectiv deținătorului legal. În ceea ce privește critica autorului excepției, potrivit căreia ar trebui sancționată persoana care a condus vehiculul și care a săvârșit efectiv contravenția, nu proprietarul acestuia, precizează că aceasta nu poate fi reținută, deoarece caracterul personal al răspunderii este specific răspunderii penale și implică aplicarea pedepsei numai celui care a săvârșit o infracțiune. Or, în speță, fapta constatată și sancționată nu este infracțiune, ci contravenție, caracterul ilicit al acesteia vizând vătămarea unor valori sociale ocrotite de lege, dar care nu are gravitatea necesară pentru a fi încadrată ca infracțiune. Consideră că nu este încălcat dreptul la un proces echitabil, care implică exigența ca părțile să dispună de posibilități suficiente, echivalente și adecvate pentru a-și susține poziția asupra problemelor de drept și de fapt și ca niciuna dintre părți să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă. Or, regimul sancționator este reglementat prin norme de drept substanțial sau material, definite ca fiind norme care stabilesc conduite, fapte, acțiuni ale subiecților într-un raport juridic, iar nu norme de drept procesual sau procedural care cuprind în conținutul lor proceduri, modalități sau mijloace prin care se aplică normele dreptului substanțial.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de partea Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. — CESTRIN, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. b) și „art. 11 alin. (1)” din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Din examinarea notelor scrise ale autorului excepției, Curtea observă că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează prevederile art. 1 alin. (1) lit. b) și art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, și, prin urmare, reține că obiectul excepției îl constituie aceste prevederi legale, care au următorul cuprins:

—Art. 1 alin. (1) lit. b): „(1) În înțelesul prezentei ordonanțe, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează: [...]

b) „utilizatori — persoanele fizice sau juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule

înmatriculate în România, denumite în continuare utilizatori români, respectiv persoanele fizice ori juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în alte state, denumite în continuare utilizatori străini;”;

— Art. 1 alin. (2): „Începând cu data de 1 iulie 2002 se introduce tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, denumit în continuare tarif de utilizare, aplicat tuturor utilizatorilor români și străini pentru toate vehiculele înmatriculate care sunt folosite pe rețeaua de drumuri naționale din România și structurat în funcție de perioada de parcurs și de staționare, de încadrarea în clasa de emisii poluante (EURO), de masa totală maximă autorizată (MTMA) și de numărul de axe, după caz.”

15. În opinia autorului excepției, prevederile legale supuse controlului de constituționalitate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în: art. 1 alin. (3) privind trăsăturile statului român și în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 definesc noțiunea „utilizator” al rețelei de drumuri naționale, stabilind că au această calitate persoanele fizice sau juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în România sau în alte state.

17. Totodată, Curtea observă că prin prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 se introduce tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România pentru toate vehiculele înmatriculate și pentru toți utilizatorii români și străini. Neachitarea acestui tarif reprezintă contravenție și se sancționează cu amendă, limitele acesteia fiind stabilite în funcție de tipul vehiculului și fiind cuprinse în anexa nr. 2 la ordonanță (a se vedea în acest sens Decizia nr. 57 din 26 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2012).

18. În cauza de față, autorul excepției critică prevederile legale antereferte, deoarece sancțiunea amenzii nu se aplică persoanei care a circulat efectiv la volanul autoturismului respectiv, ci persoanei care este înscrisă în certificatul de înmatriculare, deși aceasta nu are nicio legătură cu fapta de a circula fără rovinietă valabilă.

19. Sub acest aspect, în acord cu jurisprudența sa, Curtea reține că certificatul de înmatriculare al autovehiculului este acel act în baza căruia autovehiculul poate circula legal pe drumurile publice, astfel încât se poate prezuma, cum de altfel reiese și din prevederile legale criticate, că autovehiculul se află în proprietatea persoanei sau, după caz, în folosința persoanei înscrise în acest certificat.

20. Pe de altă parte, nicio normă legală nu interzice încredințarea spre folosință a autovehiculului unei alte persoane, cu singura condiție să posede permis de conducere valabil pentru categoria respectivă de autovehicul. În acest din urmă caz, persoana înscrisă în certificatul de înmatriculare își asumă întreaga responsabilitate, inclusiv riscul ca autovehiculul să fie folosit și pe rețeaua de drumuri naționale, unde deținerea unei roviniete este obligatorie, așa încât vina de a nu deține rovinietă îi aparține.

21. Deși în limbajul comun termenul „utilizator” poate evoca acea persoană care conduce la un moment dat autovehiculul, legiuitorul a oferit o definiție legală, circumscrisă domeniului în

care norma a fost edictată. Astfel, acesta a optat pentru stabilirea obligației de plată a tarifului de utilizare în sarcina celui înscris în certificatul de înmatriculare, în considerarea faptului că, teoretic, același autovehicul poate fi folosit, temporar și succesiv, de mai multe persoane. Or, ar fi avut loc o relativizare a obligației plății acestui tarif în ipoteza în care legiuitorul ar fi conferit responsabilitatea plății persoanei care era conducător al autovehiculului la momentul depistării acestuia în trafic fără a fi fost achitat acest tarif. Scopul introducerii unui asemenea tarif l-a reprezentat îmbunătățirea calității rețelei de drumuri naționale, obiectiv preconizat a fi îndeplinit inclusiv prin contribuția fiecărui deținător legal de autovehicule.

22. Prezumția legală referitoare la sfera persoanelor care sunt considerate a fi utilizatori este o prezumție relativă, care poate fi răsturnată prin orice mijloc de probă, persoana sancționată contravențional având posibilitatea de a demonstra că, la data constatării săvârșirii contravenției, nu întrunea condițiile precizate în art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 pentru a fi considerată utilizator al autovehiculului care a circulat în lipsa achitării tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale și a fi sancționată în consecință.

23. Totodată, deținătorul sau, după caz, cel care folosește în mod legal autovehiculul are acțiunea în regres împotriva persoanei căreia i-a fost încredințat autovehiculul, dacă aceasta a depășit termenii și condițiile în care i-a fost încredințat autovehiculul și a circulat pe rețeaua de drumuri naționale fără rovinietă.

24. În sensul celor de mai sus, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, cum sunt, spre exemplu: Decizia nr. 385 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 7 iunie 2012, Decizia nr. 623 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 23 iulie 2012, Decizia nr. 465 din 14 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 7 ianuarie 2014, Decizia nr. 217 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362

din 18 iunie 2013, Decizia nr. 250 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 5 iulie 2013, Decizia nr. 371 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 21 noiembrie 2013, Decizia nr. 303 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 31 iulie 2013, și Decizia nr. 459 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 613 din 13 august 2015.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

26. În raport cu cele enunțate anterior, Curtea constată că prevederile art. 1 alin. (1) lit. b) și art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 nu conțin norme contrare dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

27. În plus, Curtea observă că, prin Decizia nr. 4 din 5 martie 2018, referitoare la examinarea sesizării cu privire la „interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 8 alin. (1), raportate la cele ale art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, în sensul stabilirii subiectului activ al contravenției ce constă în fapta de a circula fără rovinietă valabilă, în cazul în care se face dovada, cu un înscris înregistrat cu dată certă la o instituție publică, că vehiculul a fost înstrăinat anterior datei constatării contravenției”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 7 mai 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în cazul transmiterii dreptului de proprietate asupra vehiculului, fostul proprietar pierde calitatea de utilizator și de subiect activ al contravenției constând în fapta de a circula fără rovinietă valabilă și că dovada transmiterii dreptului de proprietate se face potrivit dreptului comun.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Covrig în Dosarul nr. 8.774/303/2016 al Judecătoriai Târgu Mureș și constată că prevederile art. 1 alin. (1) lit. b) și art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Târgu Mureș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.817/2005 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind revizia tehnică și întreținerea vagoanelor în exploatare nr. 250

În temeiul art. 6 alin. (2) pct. 1 din Statutul Societății Naționale de Transport Feroviar de Călători „C.F.R. Călători” — S.A., aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 584/1998 privind înființarea Societății Naționale de Transport Feroviar de Călători „C.F.R. Călători” — S.A. prin reorganizarea Societății Naționale a Căilor Ferate Române, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite prezentul ordin.

Art. I. — Articolul 22 din anexa la Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.817/2005 pentru aprobarea „Instrucțiunilor privind revizia tehnică și întreținerea vagoanelor în exploatare nr. 250”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1039 și 1039 bis din 23 noiembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Pentru vagoanele de călători scadente la reparații planificate de tip revizie tehnică generală — RTG sau de tip reparație planificată — RP în perioada 1 ianuarie 2019—30 iunie 2019, termenul de reparație planificată se poate prelungi prin majorarea normei de timp cu cel mult 6 luni calendaristice și fără a depăși data-limită de circulație 30 iunie 2019.”

2. După alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

„(10) Prolungirea termenului de reparație planificată pentru vagoanele de călători conform art. 22 alin. (8), se face după efectuarea unei revizii planificate de tip revizie tehnică intermediară — RTI 2 în subunitățile proprii operatorului de transport feroviar, menționate în anexă la Certificatul ERI pentru efectuarea acestui tip de serviciu, pe baza unei specificații tehnice avizate de Autoritatea Feroviară Română — AFER.”

Art. II. — Autoritatea Feroviară Română — AFER și operatorii de transport feroviar de călători care utilizează vagoane de călători vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2019.

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova

București, 19 decembrie 2018.
Nr. 1.911.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 167358